

Arrest

nr. 72 625 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. VERHAEGHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. D. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U werd op 22/02/1963 te Echmiatsin (Armenië) geboren en bent gehuwd met S. A. (...). U was woonachtig te Tumen, Russische Federatie. In 1995 werd u in Tumen opgesloten omdat u geen hulp aan een slachtoffer had geboden. U kwam hiervoor in 1996 vrij. Tussen 2000 en 2005 werd u enkele malen door OMON-agenten geslagen. Op 4/12/2009 was u getuige van een aanrijding. Een truck had een kind overreden en reed vervolgens weg. U noteerde de nummerplaat en belde de politie op. De politie kwam naar uw werk en stelde dat u zich de dag nadien op het kantoor diende aan te melden. Op 05/12/2009 ging u naar de politie waar u verklaringen betreffende de aanrijding aflegde. Op 10/12/2009 kwamen 4 politieagenten naar uw werk. Ze stelden dat u uw verklaringen diende in te trekken en u kreeg hierbij

enkele rake klappen. U werd vervolgens met een ziekenwagen naar het ziekenhuis gebracht om er te herstellen van de door u opgelopen verwondingen. Op 15/12/2009 mocht u het ziekenhuis verlaten. U ging direct naar de politie om uw verklaringen in te trekken. U vertelde de rechercheur wat er gebeurd was en vroeg hem om uw verklaringen in te trekken. De rechercheur wilde dit echter niet doen. Hij stelde dat de dader de broer van een majoor bij de politie was maar dat ze u zouden beschermen. Bij een intrekking van uw verklaringen zou u gerechtelijke vervolging riskeren. U diende voorts een uitreisverbod te tekenen. Op 21/12/2009 werd u door 3 dronken agenten meegenomen in een auto. Ze zeiden dat u de verklaringen niet had ingetrokken. U werd nabij een stortplaats gebracht waar ze u begonnen te slaan. Er werd ook benzine over u gegoten en u werd bedreigd met een pistool. U hoorde hen zeggen dat ze in Tsjetsjenië mensen hadden verkracht en in het water hadden gegooid. U slaagde erin iemand weg te duwen en zo te ontsnappen. U vluchtte naar uw baas die u en uw gezin een onderkomen gaf. Hij regelde ook uw vlucht naar België. Op 25/12/2009 nam u de trein naar Moskou. Van daaruit reisde u per bus naar België door waar u op 30/12/2009 aankwam. U vroeg er diezelfde dag asiel aan. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: Uw binnenlands paspoort, een registratiebewijs van uw werk, een registratie waarin vermeld staat dat u aandelenpakket in het bedrijf van uw chef had, uw rijbewijs, uw geboorteakte en uw militair boekje.

B. Motivering

U verklaarde vervolging te vrezen omwille van uw getuigenis bij een aanrijding waarin de broer van een majoor bij de politie was betrokken. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees ongelooftwaardig maken.

Vooreerst werd een onaannemelijke mate van onwetendheid bij u vastgesteld over zaken die aan de kern van uw relaas raken. Zo kon u niet zeggen wie het slachtoffer van de aanrijding was. Wie de dader van de aanrijding was kon u evenmin zeggen. Toen u gevraagd werd of de dader reeds werd opgepakt of veroordeeld werd kon u dit wederom niet zeggen. Hoe het onderzoek verder verliep sinds uw ondervraging kon u ook niet zeggen (CGVS p.10). U stelde voorts dat de vader van het slachtoffer een klacht had ingediend. U had dit immers van uw baas gehoord. U wist echter niet wat er met die klacht gebeurd is noch van wie uw baas had gehoord dat de vader van het slachtoffer een klacht had ingediend (CGVS p.12). U wist verder niet of de vader problemen heeft gekend omwille van de door hem neergelegde klacht (CGVS p.13-14). Het is weinig aannemelijk dat u als enige getuige zo weinig kennis over de aanrijding en het onderzoek heeft; te meer gezien dit de aanleiding van uw vervolgingsproblemen betreft (CGVS p.5). Over de actualiteit van uw vrees kon u evenmin concrete informatie verschaffen. Zo weet u niet of u momenteel door de autoriteiten wordt gezocht noch of er sinds uw ziekenhuisverblijf nog convocaties voor u zijn toegekomen - dit ondanks het feit dat u werd gezegd dat u nogmaals zou worden opgeroepen (CGVS p.11, 14). De enige indicatie die u hebt dat men u nog zoekt is dat uw chef enkele malen door politieagenten is benaderd. U wist echter niet hoeveel keer hij dan wel benaderd is geweest noch wanneer hij voor het laatst benaderd werd. Wat zij nog van u zouden willen kon u ook niet vertellen (CGVS p.12-13). In het licht van deze onwetendheid dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk weinig inspanningen hebt geleverd om meer informatie over de kern van uw vervolgingsvrees te bekomen. Zo is er niemand, noch uw chef noch iemand van uw familie of van uw vriendenkring, naar de politie geweest om meer informatie betreffende het onderzoek te verkrijgen. Uw uitleg dat mensen van Armeense origine niet naar de politie durven gaan is een blote bewering die u geenszins kan staven (CGVS p. 11). Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat er geen sprake is van een systematische discriminatie vanwege de Russische autoriteiten ten aanzien van mensen van Armeense origine. Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat niemand dergelijke poging tot informatievergaring voor u heeft gedaan. U werd immers enkel als getuige gezien en u had indicaties dat het onderzoek zou worden voortgezet - er werd verwacht dat u op een proces diende te verschijnen en u zou opnieuw worden opgeroepen (CGVS p.10, 14). Bovendien stelde u dat uw baas een machtige persoon was (CGVS p.14). Het was ook hij die gehoord had dat de vader een klacht tegen de dader van de aanrijding had neergelegd. Daarnaast liet u na een advocaat onder de arm te nemen die u kon bijstaan om eventueel informatie voor u te vergaren (CGVS p.11). Een dergelijke mate van onwetendheid en nalatigheid duidt op een desinteresse die niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees.

Voorts legt u geen enkel document neer om uw vervolgingsvrees materieel te staven. Niettemin blijkt uit uw verklaringen dat u hiertoe de mogelijkheid moet hebben gehad. Zo verklaarde u dat u in 2009 een convocatie had ontvangen (CGVS p.10-11). Daarnaast is het weinig aannemelijk dat u uw ziekenhuisverblijf van 5 dagen niet kan attesteren. Over het feit dat u verklaringen bij de politie heeft afgelegd legt u evenmin enig bewijsstuk neer. Ook aangaande de aanrijding zelf legt u geen bewijs neer. U wist zelfs niet of hier iets van in de pers is verschenen (CGVS p.10). Ondanks het feit dat u al sinds 2009 in België verblijft én u na het gehoor nog een week de tijd kreeg om alsnog documenten

binnen te brengen hebt nagelaten dit te doen. Bijgevolg wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnt door dit manifest gebrek aan bewijsstukken.

Verder legde u ook betreffende uw reisroute ongeloofwaardige verklaringen af. U verklaarde immers per bus via Polen de Europese Unie te zijn binnengereisd. U stelde hierbij niet persoonlijk te zijn gecontroleerd. Er stapte enkel iemand op die het passagiersaantal op de bus telde. De stapel paspoorten werd voordien aan iemand anders gegeven. Voorts wist u niet of er een visum in uw paspoort stond. Er werden ook geen afspraken met de reisbegeleider gemaakt (CGVS p.6-8). Dergelijke vage verklaringen betreffende uw inreis in de Europese Unie zijn niet geloofwaardig. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twifelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde klandestiene inreis in de Europese Unie. Hierdoor moet men besluiten dat u moedwillig informatie met betrekking van uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u legaal met een internationaal paspoort reisde. Mede omwille van het feit dat u op 15/12/2009 een uitreisverbod bij de politie hebt moeten tekenen wordt uw geloofwaardigheid hierdoor ernstig ondermijnd (CGVS p.5).

Al deze vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en uw reisroute ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Voor de volledigheid kan nog worden opgemerkt dat u na 1996 geen problemen meer kende betreffende uw opsluiting omwille van het niet geven van hulp aan hulpbehoevenden (CGVS p.5-6). Betreffende uw problemen met de speciale politie OMON stelde u dat u niet omwille van die problemen bent gevlucht en u sinds 2005 geen problemen meer met hen hebt gekend (CGVS p.15). Bijgevolg is het dan ook niet aannemelijk dat u omwille van die feiten een ernstige vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of in de definitie van de subsidiaire bescherming kent.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te ondermijnen. Uw binnenlands paspoort, een registratiebewijs van uw werk, de registratie dat u een aandelenpakket binnen het bedrijf van uw baas had (CGVS p.7), uw rijbewijs, uw geboorteakte en uw militair boekje bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift in een enig middel gewag van het volgende: "schending van art. 48 en volgende van de wet d.d. 15.12.1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 52 en 62 van dezelfde wet, van art. 149 van de Grondwet, van de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald van het recht op verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, en de schending van art. 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen en van art. 62 van de Vreemdelingenwet".

2.2.1. Nopens de aangevoerde schending van artikel 48 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), merkt de Raad op dat artikel 48 bepaalt: "Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden". Verzoekende partij beargumenteert niet in concreto hoe voornoemd, algemeen geformuleerd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd. Net zo min kan de Raad rekening houden met de door verzoekende partij opgeworpen schending van artikel 48 "en volgende" van de vreemdelingenwet, daar

uit dergelijke ruime omschrijving geenszins kan worden afgeleid van welke artikelen precies verzoekende partij de schending opwerpt.

2.2.2. Waar verzoekende partij de schending inroept van artikel 52 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat zij niet aanvoert op welke manier voormeld artikel zou zijn geschonden, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 149 van de Grondwet, merkt de Raad op dat dit artikel als volgt luidt: *"Elk vonnis is met redenen omkleed. Het wordt in openbare terechtzitting uitgesproken."* Nu de beslissingen die in het kader van de vreemdelingenwet worden genomen bestuurshandelingen betreffen en geen jurisdictionele, is voormeld artikel *in casu* niet van toepassing. Derhalve kan de schending ervan niet dienstig worden aangevoerd.

2.2.4. Wat de ingeroepen schending van de rechten van de verdediging betreft dient erop te worden gewezen dat deze op administratiefrechtelijk vlak enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170).

2.2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.7.1. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij verzoekende partij incorrect verwijt niet te weten wie het slachtoffer van de aanrijding was, wie de dader was en of deze werd veroordeeld en of zij actueel nog wordt gezocht. Zij benadrukt dat zij slechts getuige was bij het ongeval en dat zij het dossier

nooit heeft ingekeken. Zij legt uit dat zij de jongen die werd aangereden slechts kende van zien en dat zij weet wie de ouders zijn. Echter kent zij hun namen niet.

Verzoekende partij geeft tevens toe niet te weten wie de aanrijder is en welke gevolgen deze aanrijding voor hem hadden. Verzoekende partij verbaast zich erover dat zij zulke details zou moeten weten, immers heeft men haar enkel gevraagd wat zij heeft gezien. Zij werd niet verder op de hoogte gehouden van de verdere gevolgen van deze gebeurtenis.

Bovendien kan zij onmogelijk weten of de aanrijder werd vervolgd, aangezien zij haar land is moeten ontvluchten, betoogt verzoekende partij. Hierbij benadrukt verzoekende partij dat, hoewel het ongeval de aanleiding is geweest voor de problemen die zij in haar land ondervond, het voor haar zaak echter geen verschil uitmaakt wat de precieze gevolgen zijn van dit ongeluk, omdat haar problemen niet zullen veranderen bij een eventuele veroordeling van de dader.

Verder merkt verzoekende partij op dat zij wist te melden dat haar baas verscheidene malen werd gecontacteerd door politieagenten.

Tenslotte betoogt verzoekende partij dat de bewering van verwerende partij dat het geen steek houdt dat niemand van de familie of vriendenkring ooit naar de politie is geweest om zich over de zaak te informeren, geheel incorrect is, omdat verzoekende partij nu net door politieagenten werd gezocht. Het was dan ook niet zeker of deze familieleden en vrienden via de politie correcte informatie zouden bekomen, en erger nog, of zij hierdoor zelf niet in de problemen zouden komen. Verzoekende partij is van mening dat verwerende partij dit onmogelijk kan verwachten.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat, hoewel verzoekende partij van mening is dat van haar niet kan worden verwacht de details en de gevolgen van het ongeluk te kennen waarvan zij slechts getuige was, desbetreffende gebeurtenis echter de rechtstreekse aanleiding vormt voor alle problemen die verzoekende partij heeft ondervonden in de Russische Federatie. Nu het ongeval zowel het startpunt als het kernelement uitmaakt van het vluchtrelaas van verzoekende partij, en zij verklaart een vrees te koesteren om te worden vermoord omdat zij bij de politie verklaringen aflegde over het accident waarbij zij getuige was, is het uiterst ongeloofwaardig dat verzoekende partij geen enkele moeite onderneemt om te weten te komen wie het slachtoffer precies was, dat zij overigens nog van zien kende, zoals zij in haar verzoekschrift aangeeft en dat zij net zo min enige moeite aan de dag heeft gelegd om de identiteit van de dader te achterhalen en om te weten te komen of hij werd opgepakt en eventueel veroordeeld. Indien verzoekende partij vreest te worden vermoord omdat zij verklaringen aflegde over het ongeval dat zij heeft zien gebeuren, kan van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich terdege informeert over dergelijke details en over de stand van zaken, zodat zij het verdere verloop van haar problemen beter zou kunnen inschatten. Haar bewering dat het voor haar geen verschil maakt wat de precieze gevolgen zijn van dit ongeluk, omdat haar problemen niet zullen veranderen bij een eventuele veroordeling, is voor de Raad dan ook absoluut geen overtuigende uitleg. De vraag of de dader van het vrachtwagenongeval al dan niet werd opgepakt en/of veroordeeld is immers zonder twijfel uitermate determinerend voor het verdere verloop van haar voorgehouden vervolgingsproblematiek. De Raad merkt in dit verband nog op dat verzoekende partij er overigens belang bij had om precies te weten wie de dader was, omdat de bedreigingen zouden zijn uitgegaan van een majoor bij de politie, wiens broer de chauffeur was die het slachtoffer aanreed. Verzoekende partij zou deze informatie in ieder geval kunnen hebben gebruiken om beter te kunnen inschatten bij welke politieagenten zij terecht zou kunnen om bescherming te bekomen voor haar beweerde problemen.

Waar verzoekende partij nog komt aandraven met het excuus dat zij onmogelijk kan weten of de aanrijder werd vervolgd, aangezien zij haar land is moeten ontvluchten, stelt de Raad vast dat het eerste incident, met name dat verzoekende partij door vier politieagenten werd bedreigd en hierbij enkele rake klappen kreeg, plaatsvond op 10 december 2009. Verzoekende partij verklaarde vervolgens dat zij op 25 december 2010, nadat zij nogmaals werd lastiggevalen op 21 december, de trein nam naar Moskou om uiteindelijk haar land te verlaten. Nu verzoekende partij na het eerste incident nog een tweetal weken in haar stad heeft verbleven, kan derhalve niet gesproken worden van een plotse vlucht. Hoe dan ook, de Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor te kennen gaf via haar baas op de hoogte te zijn gesteld van een aantal elementen. Zo wist haar baas haar te vertellen dat de vader van het slachtoffer een klacht had ingediend. De baas van verzoekende partij liet ook weten enkele malen te zijn benaderd door politieagenten die op zoek waren naar haar. Aangezien verzoekende partij na haar vertrek via haar baas, een volgens haar machtig persoon, nog informatie kon bekomen over het feit dat zij gezocht werd, kan zij volgens de Raad in geen geval volhouden dat zij, omdat zij haar land diende te ontvluchten, geen informatie kon bekomen over een eventuele vervolging van de dader.

Nu blijkt dat verzoekende partij via haar baas cruciale informatie kon bekomen omtrent haar problemen, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij via hem eveneens had kunnen informeren of zij

momenteel nog door de autoriteiten wordt gezocht en of er sinds haar ziekenhuisverblijf nog convocaties voor haar zijn toegekomen. Verzoekende partij stelt dat haar baas haar op de hoogte heeft gebracht van het feit dat hij enkele malen door politieagenten werd benaderd. Echter, de Raad stelt vast dat verzoekende partij niet weet hoe vaak haar chef dan wel benaderd is, noch wanneer hij voor het laatst werd benaderd. Ook stelde verzoekende partij dat zij niet weet wat de politiemensen van haar baas wilden, zo blijkt uit de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat het niet plausibel overkomt dat verzoekende partij uit de zeer vage indicatie dat haar baas werd benaderd door politiemensen, afleidt dat zij riskeert te worden vermoord indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst. Bovendien blijkt uit de bewoordingen in het gehoorverslag: *“hoeveel keer chef benaderd politiemensen hem benaderd hoeveel keer dat weet ik niet, ik kan terugbellen alles concreet vragen of dat ik dus vraag om op te schrijven”* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 8 september 2011, p. 13) dat verzoekende partij haar chef eenvoudigweg opnieuw zou kunnen contacteren om meer informatie in te winnen in verband met de uiterst cruciale vraag of zij wel degelijk nog actief wordt gezocht in de Russische Federatie en wat de politieagenten precies van haar willen. De vaststelling dat verzoekende partij dit in eerste instantie heeft nagelaten, komt neer op een flagrant gebrek aan interesse met betrekking tot haar eigen vervolgingsproblematiek, wat niet met haar verklaarde vrees te verzoenen valt. De Raad merkt daarbij nog op dat verwerende partij verzoekende partij tevens verwijt geen advocaat onder de arm te hebben genomen, noch dat zij iemand van haar familie of vriendenkring naar de politie heeft laten gaan om meer informatie betreffende het onderzoek te verkrijgen. Hij is van oordeel dat het hiertegen opgeworpen argument dat de vrienden en familie van verzoekende partij niet naar de politie konden gaan, omdat de dreiging nu net uitging van politieagenten, niet overtuigt. Zo blijkt uit haar verklaringen dat, de rechercheur van het politiekantoor waar zij haar verklaringen had afgelegd, haar steunde en dat die haar zou beschermen tegen eventuele problemen. Nu de dreiging slechts uitging van een aantal politieagenten en verzoekende partij wel op de bescherming kon rekenen van andere agenten, kan niet worden aanvaard dat noch haar familieleden noch haar vrienden enige poging hebben ondernomen om bij het politiekantoor te informeren naar de stand van zaken. Hoe dan ook, benadrukt de Raad dat, zoals reeds werd uiteengezet, verzoekende partij via haar baas meer informatie had kunnen bekomen. Tevens stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift verklaart enkele cruciale stukken ter staving van haar asielaanvraag, waaronder twee originele convocaties, te hebben bekomen via een persoon die zij in België heeft leren kennen en die over de nodige connecties beschikt om deze documenten bij de politie op te vragen. De verklaring dat zij via een persoon wel originele convocaties kan bemachtigen, doet eveneens afbreuk aan haar bewering dat zij om verschillende redenen geen verdere informatie kan bekomen over de evolutie van haar problemen. Uit niets blijkt dat verzoekende partij ook maar enige poging heeft ondernomen om zich terdege te informeren over de details en de verdere gevolgen van het ongeval dat zij heeft zien gebeuren, dat de oorzaak vormt voor haar problemen, of over de actualiteit van haar vrees. Dergelijk gedrag is niet in overeenstemming te brengen met deze voorgehouden vrees.

2.2.8.1. Met betrekking tot het manifest gebrek aan bewijsstukken, verklaart verzoekende partij dat zij niet wist welke documenten relevant waren. Zo wist zij niet dat het bewijs van haar ziekenhuisopname relevant was om haar relaas te staven. Zij brengt eveneens ter verschoning aan dat zij niet de middelen had om de nodige documenten te bekomen. Zij was immers volledig afhankelijk van derden om documenten te bekomen. Verzoekende partij herhaalt dat haar familie, omwille van het feit dat de dreiging uitging van politieagenten zelf, te bang was om naar de politie te gaan.

Desalniettemin heeft zij een persoon leren kennen in België, die hier nog maar pas verblijft en die wel de nodige connecties heeft om aan bepaalde documenten te geraken, zo stelt verzoekende partij. Bij aangetekend schrijven van 22 november 2011 werden volgende stukken aan de Raad overgemaakt: een origineel attest van het ziekenhuis d.d. 17 december 2009 waaruit blijkt dat verzoekende partij een lichte hersenschudding had en twee originele convocaties d.d. 12 januari 2010 en 15 februari 2010. Verzoekende partij benadrukt nogmaals dat haar familie deze documenten niet zelf kon bemachtigen omdat zij ondergedoken was.

2.2.8.2. Waar verzoekende partij opwerpt dat zij niet wist welke documenten relevant waren en zij niet wist dat het bewijs van haar ziekenhuisopname relevant zou zijn, merkt de Raad op dat de vragenlijst, van het Commissariaat-generaal, die werd opgemaakt op 12 februari 2010 en die, nadat de inhoud ervan in het Armeens werd voorgelezen, door verzoekende partij werd ondertekend, het volgende vermeldt: *“U moet zo mogelijk documenten voorleggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten aantonen. U moet alle stukken die u in uw bezit hebt voorleggen. U mag geen documenten achterhouden. U moet zo mogelijk de originele documenten voorleggen. U moet al het mogelijke doen om stukken te bekomen.”* (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 1).

Bovendien merkt de Raad op dat men er tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal nog op heeft gehamerd dat een attestatiebewijs van haar ziekenhuisverblijf wel degelijk belangrijk was, waarna verzoekende partij nog een week de tijd kreeg om de nodige documenten, waaronder het ziekenhuisattest, over te maken (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 8 september 2011, p. 13 en 16). De Raad stelt vast dat verzoekende partij, ondanks het feit dat zij sinds eind 2009 in België verblijft, zij naar aanleiding van het invullen van de vragenlijst op het Commissariaat-generaal op 12 februari 2010 uitdrukkelijk op de hoogte werd gesteld van het belang om alle documenten die verband houden met haar relaas voor te leggen en dat zij *“al het mogelijke”* dient te doen om stukken te bekomen en ondanks het gegeven dat zij er nog eens tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal op 8 september 2011 op werd gewezen bepaalde stukken bij te brengen, waarna zij nog een week de tijd heeft gekregen zulke zaken in orde te brengen, pas per aangetekende brief d.d. 22 november 2011 een origineel medisch attest en twee originele convocaties heeft toegezonden aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad oordeelt dat het uiterst ongeloofwaardig voorkomt dat verzoekende partij nu pas deze stukken, die dan nog eens dateren van 2009 en 2010, bijbrengt. Ook acht de Raad het bijzonder merkwaardig dat verzoekende partij, die meermaals in haar verzoekschrift heeft aangegeven dat haar familie en vrienden te veel angst koesteren om contact op te nemen met de politie (om documenten op te vragen), opeens een tweetal originele convocaties weet te bemachtigen via een persoon die zij in België heeft leren kennen en die *“wel de nodige connecties kon maken om de papieren te bekomen”*. Deze uiterst vage en twijfelachtige uitleg komt volgens de Raad niet bepaald ten goede aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Vervolgens stelt de Raad vast dat het door verzoekende partij bijgebrachte originele medisch attest d.d. 17 december 2009 slechts vermeldt dat zij een lichte hersenschudding heeft opgelopen. De Raad wijst er echter op dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen of trauma opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

Wat betreft de bijgebrachte originele convocaties bemerkt de Raad dat uit de vertaling kan worden afgeleid dat verzoekende partij op 12 januari 2010 en op 15 februari 2010 als getuige wordt opgeroepen voor verhoor bij het politiecommissariaat te Tumen, maar dat echter niet wordt vermeld voor welke zaak verzoekende partij wordt opgeroepen. Desbetreffende documenten vormen bijgevolg geen bewijs voor haar bewering dat zij als getuige betrokken was bij het vrachtwagenongeval, waarna zij problemen kreeg met enkele politieagenten. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten in ieder geval slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is, gelet op de talloze vaagheden, onwetendheden en onnauwkeurigheden waarmee het asielrelaas van verzoekende partij behept is.

2.2.9.1. Aangaande het als ongeloofwaardig bestempelen van de door verzoekende partij verklaarde reisweg, stelt verzoekende partij dat het argument van verwerende partij niet kan worden bijgetreden, nu sinds jaar en dag asielzoekers op identieke wijze de grens over geraken. Zij beweert dat, hoewel er officieel misschien wel een paspoortcontrole is, duidelijk blijkt dat er in de praktijk toch systematisch mensen worden toegelaten tot de EU zonder de nodige papieren, gelet op het groot aantal personen die beweren op een illegale manier de EU te zijn binnengekomen.

2.2.9.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich beperkt tot het louter tegenspreken van de door verwerende partij gehanteerde informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 13, landeninformatie, deel 2), waaruit blijkt dat aan de Poolse EU-buitengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgeoefend, doch brengt geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn.

Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoekende partij in dit verband tijdens haar gehoor het volgende verklaart: *“U weet niet eens of er een visum in uw paspoort stond. Ik weet het niet, waarschijnlijk wel omdat ik passeerde”* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 8 september 2011, p. 8). De Raad oordeelt dat de verklaringen van verzoekende partij dat zij met haar eigen internationaal paspoort heeft gereisd en dat zij vermoedt dat er in dit paspoort een visum werd geplaatst, niet in overeenstemming te brengen is met de mogelijkheid te worden onderworpen aan voormelde zeer scherpe controles. Het is immers volstrekt onaannemelijk dat de mensensmokkelaar, mede ter beveiliging van zichzelf bij een effectieve controle, zijn klant niet in kennis zou hebben gesteld van deze informatie.

2.2.10. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog opmerkt dat zij haar vluchtverhaal op een voldoende duidelijke en gedetailleerde manier heeft verteld, zodat de ongeloofwaardigheid ervan niet kan worden weerhouden en zij benadrukt dat er afdoende verklaringen werden aangereikt ter verschoning van haar onwetendheden, verwijst de Raad naar bovenstaande uiteenzetting, waaruit integendeel blijkt dat het relaas van verzoekende partij doorspekt is met vaagheden en onnauwkeurigheden, die zij geenszins door middel van de in haar verzoekschrift aangebrachte argumenten weet te vergoelijken. Dergelijk verweer verandert derhalve niets aan de bovenstaande vaststellingen.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat het relaas van verzoekende partij als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd, wat als gevolg heeft dat haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in de Russische Federatie een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13) en dat verzoekende partij tijdens het meer dan drie uur durende gehoor op het Commissariaat-generaal van 8 september 2011 (administratief dossier, stuk 3) de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT